Букет нарвавши на лужку густім,
Приніс його в задумі я у дім.
Але схилились до землі квітки,
Від теплих рук зів'яли пелюстки.
Його у глек поставив я тоді,—
Й квітки, мов чудо, розцвіли в воді!
Вершечки ніжні вгору підвелись,
Зелені стебла барвами взялись,
І чути свіжість в них тепер таку,
Немов вони на рідному лужку.
Так само я, мов чудо, пізнаю
На мові іншій пісеньку свою.